

Arrest

nr. 155 349 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 januari 2009 en dient een asielaanvraag in op 14 januari 2009. Op 3 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest van 29 oktober 2009, nr. 33370 ook aan verzoeker geen internationale bescherming toekent.

1.2. Op 24 september 2015 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 28 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Op 12 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Dit is de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Nso-origine te zijn afkomstig van Bamenda, North West province. U deed na uw studies aan landbouw in het geboortedorp van uw ouders en grootouders, Nashong-Mbam, Mbiame subdivision, Bui division, North West province. U had ook een handel in auto-onderdelen in Kumbo en u hielp uw vader bij het onderhoud van de huizen die uw familie had. Uw vader overleed na een lange ziekte op 30 oktober 2008. Hij was chieft van Nashong-Mbam en u werd uitverkozen om uw vaders functie op te nemen. U onderging rituelen maar op 12 december 2008 liep u weg naar uw pastor. U besloot om het land te verlaten omwille van uw weigering uw vader op te volgen en de traditie te respecteren. Op 14 januari 2009 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Op 3 juli 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien u uw beweerdde vrees niet aannemelijk had gemaakt. Op 29 oktober 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 27 augustus 2015 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. U ontving van de Kameroense ambassade in België een laissez-passer en een vlucht naar Douala, Kameroen was voorzien op 25 september 2015 om 17u40. U vroeg op 24 september 2015 om 14u15 een tweede maal asiel aan in België. U verklaart dat de door u in uw eerste asielaanvraag aangehaalde problemen nog geldig zijn. U haalt aan dat er rellen zijn geweest in het dorp en dat uw land en huizen zijn vernield. U stelt dat u zal gestraft worden voor het niet naleven van de tradities en u hierom door de dorpingen zal worden aangevallen. U vreest de 'secret men' van Nso en u haalt aan dat u niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de politie. U legt ter staving van uw tweede asielaanvraag een kopie van een krantenartikel neer, een internetartikel en een affidavit van uw advocaat. U legt per fax op 2 oktober 2015 nog een brief van uw advocaat Mr Ndeh neer met verwijzing naar de twee hierboven genoemde persartikelen en de brief van uw advocaat in Kameroen. Uw advocaat wijst op de macht en invloed van de traditionele chef en de misdrijven gepleegd door leden van de entourage van de chef. U legt op 7 oktober 2015 een brief neer van uw advocaat Mr Ndeh met een kopie van een krantenartikel waarin melding wordt gemaakt van de macht van de traditionele chef en uw situatie wordt beschreven.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw weigering uw vader als chieft op te volgen, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van het krantenartikel, het internetartikel, het affidavit en het later toegevoegde krantenartikel bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien betreffen de documenten kopies waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het krantenartikel dateert van april 2015 en het internetartikel van december 2013, waardoor niet kan worden ingezien dat u deze stukken niet eerder zou hebben aangebracht. Het affidavit van uw advocaat is een weergave van de door u

aangehaalde gebeurtenissen, maar vormt echter geen objectieve aanwijzing gezien het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te verdedigen. Ook de fax van uw advocaat Mr Ndeh is niet van die aard om de geloofwaardigheid te herstellen. In de fax wordt verwezen naar de twee hierboven reeds genoemde persartikelen en de brief van uw advocaat in Kameroen. Uw advocaat wijst op de macht en invloed van de traditionele chef en de misdrijven gepleegd door leden van de entourage van de chef en hij voegt enkele artikels toe ter staving hiervan. Dit betreft echter algemene informatie over de functie en positie van de traditionele chef in Kameroen, maar wijzigt niets aan de eerdere beoordeling van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat uw aanvragen voor andere verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van art 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel als volgt aan: “Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending artikel 3 EVRM; Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet; schending van het beginsel van “fear (sic) play”.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8,

onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

2.4. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.5. Verzoeker verklaart thans opnieuw te vrezen voor vervolging *“door traditionele chef in het land van herkomst. Deze mensen zijn machtige personen en lokale autoriteiten zijn niet in staat om mensen tegen deze lokale machthebbers (chef) te beschermen. Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar de brief die de raadsman van verzoeker met zijn begeleidende brief naar verweerster gestuurd heeft. Verzoeker kan de bescherming van de lokale autoriteiten inroepen omdat de traditionele chef een machtige persoon is”*.

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag inderdaad uitsluitend steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en dat zijn verklaringen, namelijk dat hij vreest vervolgd te worden door de leden van zijn stam omdat hij de tradities inzake de troonopvolging niet naleeft. Hij stelt geen bescherming van de overheid te kunnen krijgen voor dergelijke situaties. Bij arrest van 29 oktober 2009, nr. 33370 werd geoordeeld: *“Verzoeker laat na om concrete bewijzen bij te brengen omtrent een aantal cruciale elementen in zijn asielrelaas. Zo toont hij geenszins aan dat zijn grootvader chieft zou zijn geweest van het dorp Ngashong-Mbam en brengt hij evenmin enig begin van bewijs bij omtrent diens overlijden in 2003. Verzoeker staft evenmin dat zijn vader vervolgens sedert ongeveer vijf jaar de functie van chieft uitoefende, noch brengt hij enig bewijs bij omtrent het overlijden van zijn vader. (...) Verzoeker legde voorts uitermate ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de beweerdde rituelen en kroningsceremonie die hij zou hebben dienen te ondergaan. (...) Verzoeker laat bovendien na ook maar enig begin van bewijs bij te brengen ter staving van zijn verklaring dat het huis van de pastor werd aangevallen, waarbij hij de aanvallers hoorde komen met ‘warsongs’ en de pastor zwaar werd aangevallen (administratief dossier, stuk 3, p.11). Nochtans kan worden aangenomen dat dergelijke markante gebeurtenis niet onopgemerkt voorbij zou zijn gegaan, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker dit staft aan de hand van concrete bewijzen. (...) De documenten die ter zitting werden neergelegd vermogen niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. De brief van zijn oom (stuk 6) kan bezwaarlijk aanzien worden als objectieve informatie. Verzoeker toont niet aan hoe hij in het bezit kan komen van de brief van “06-01-2009” van “het Hoofd van de traditionele Raad van NSO aan de Fon van NGASHONG” (stuk 7) daar dit duidelijk briefwisseling is met een persoonlijk karakter en hij evenmin aantoont dat dit nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon worden medegedeeld (GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, overw. B.6.5, B.S. 17 december 2008). Hetzelfde*

geldt voor het bijgebrachte stuk 8 (brief van de Senior Divisional Officer). Verzoeker toont evenmin aan dat hij de stukken 9, 10, 11, 12 en 13 als nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen (GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, overw. B.6.5, B.S. 17 december 2008). Ten overvloede wordt opgemerkt dat de middelste foto onder andere de melding "R.I.P.P" bevat, hetgeen de authenticiteit ondergraaft".

2.7. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen maar toont niet aan dat deze waarachtig, laat staan na zes jaar nog actueel zijn.

2.8. Verzoeker betoogt voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het 'nieuw karakter' van het door hem aangebrachte stuk niet heeft onderzocht : *"Verweerster stelt ten onrechte dat verzoekster geen nieuwe elementen aangebracht heeft die erop kunnen wijzen dat zij alsnog in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerster neemt verzoeker ten onrechte kwalijk omdat hij het internet artikel en het krantenartikel niet eerder voorgelegd heeft. Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat eerste asielaanvraag van verzoeker in 2009 afgesloten was. Het internetartikel is van december 2013 en het krantenartikel is van april 2015. Hoe kan verzoeker deze artikelen eerder voorleggen als ze gepubliceerd zijn na 2009. Verzoeker had geen lopende asielaanvraag om deze documenten voor te leggen. De bewering van verweerster kan niet dienstig gevoerd worden wanneer ze stelt dat er geen sprake was van de nieuwe elementen. Verweerster heeft nagelaten om rekening te willen houden met de voorgelegde documenten. Verder stelt verweerster dat de graad van corruptie hoog is in het land van herkomst van verzoeker en daarom houdt ze geen rekening met deze stukken. Dit is een schending van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn.*

Indien verzoeker van oordeel is dat deze stukken vals zijn dan mag men van verzoeker verwachten dat ze opdracht geeft aan de federale politie om echtheid van deze stukken na te gaan. Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom ze geen rekening houdt met de voorgelegde stukken. Verweerster heeft nagelaten om de authenticiteit van deze stukken te onderzoeken. Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.9. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat verzoeker er ten onrechte van uit gaat dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad kan immers ook de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte en niet in het minst volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

2.10. Bovendien kan verzoeker niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing de stukken niet heeft onderzocht en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde document terecht oordeelt als volgt: *"Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van het krantenartikel, het internetartikel, het affidavit en het later toegevoegde krantenartikel bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien betreffen de documenten kopies waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.*

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het krantenartikel dateert van april 2015 en het internetartikel van december 2013, waardoor niet kan worden ingezien dat u deze stukken niet eerder zou hebben aangebracht.

Het affidavit van uw advocaat is een weergave van de door u aangehaalde gebeurtenissen, maar vormt echter geen objectieve aanwijzing gezien het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te verdedigen.

Ook de fax van uw advocaat Mr Ndeh is niet van die aard om de geloofwaardigheid te herstellen. In de fax wordt verwezen naar de twee hierboven reeds genoemde persartikelen en de brief van uw advocaat in Kameroen. Uw advocaat wijst op de macht en invloed van de traditionele chef en de misdrijven gepleegd door leden van de entourage van de chef en hij voegt enkele artikels toe ter staving hiervan. Dit betreft echter algemene informatie over de functie en positie van de traditionele chef in Kameroen, maar wijzigd niets aan de eerdere beoordeling van uw asielrelaas”.

2.11. Ook de Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dan niet worden ingezien waarom een affidavit van een advocaat wordt afgelegd bij de “High Court” van Bamenda. Ook ter terechtzitting worden geen elementen aangebracht dat dit tot de jurisdictie van deze High Court zou (kunnen) behoren. Verzoeker beperkt zich tot de vermelding dat het recht in Kameroen ‘anders’ is.

2.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In zoverre verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen het geheel van wat volgt en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.14. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.15. Het “fair-play”-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair-play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744), *quod in casu non*. Immers verzoeker is niet gerepatriëerd en is vastgehouden aan de grens. Verzoeker heeft zich tevens kunnen aanbieden ter terechtzitting en heeft zijn toelichtingen kunnen geven. Hij heeft echter ter terechtzitting niet kunnen verklaren waarom hij pas een tweede asielaanvraag heeft ingediend zes jaar na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag en op de valreep van zijn repatriëring. Bovendien zoals voorafgaand blijkt heeft verzoeker ook thans geen nieuwe elementen, doet hij geen moeite om zijn aanvraag te actualiseren met degelijke argumenten en verklaringen en zijn de neergelegde documenten bezwaarlijk bewijskrachtig.

2.16. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK